

Posudek oponenta

Bc. Anna Kalousková, *Sporné a pozůstalostní záležitosti rodu Thurn-Taxis na velkostatku Dobrovice-Loučeň od konce 18. století do počátku 20. století*, Praha 2017, 151 stran

Práce Bc. Anny Kalouskové se zaměřila na zajímavou tematiku ze šlechtického prostředí, a sice konkrétně na českou část rodu Thurn-Taxisů a jejich sporné a pozůstalostní záležitosti. V úvodní části si vymezuje téma a oceňuje i „terminologický“ exkurz o tom, která nakládala se šlechtickými jmény, což bývá dodnes značným jablkem sváru mezi historiky. Její řešení této věci je jasně vysvětleno a je zcela logické.

Následuje velká kapitola věnovaná rozboru pramenů a literatury, kde se jasně ukazuje, že A. Kalousková se v problematice bezpečně orientuje v obou zmíněných oblastech. Vzhledem ke svému odbornému zaměření samozřejmě kvitují, že se obrátila při rekonstrukci rodu i na genealogické sbírky, kde upozorňují i na Archiv Národního muzea, kde zejména Sbírká CH Rudolfa Konstantina Vratislava z Mitrovic může velmi významně přispět k doplnění některých detailních životopisných informací z dějin šlechtických rodů 19. a počátku 20. století. V této souvislosti považují možná za trochu nadbytečnou podkapitulu o poštovní činnosti – předmětný rod byl sice s touto aktivitou spojen, nicméně pro obsah práce je zcela irelevantní a bylo by asi lépe ji přesunout do exkurzu.

Vzhledem k názvu práce mne poněkud překvapila krátkost kapitoly o sporech o dědictví a je otázkou, zdali neměla být tato část z názvu vypuštěna.

Část věnovaná pozůstalostem je obsáhlá a velmi podrobně a důkladně zpracovaná, A. Kalousková bez pochyb prokázala, že prameny zná, je velmi schopna s nimi pracovat jak po stránce paleografické, tak i po stránce jazykové. Možná však schází (a to i v Závěru) výraznější konstatování či sumarizování zjištěných poznatků, např. proměny testamentární praxe.

Úvodní část práce považují za zdařilou a jediné, co výrazněji postrádám, je jakákoli zmínka o historiografických metodách, jakými autorka k práci přistoupila.

Klasickou chybou evidentní v poznámkovém aparátu i seznamu literatury je nerozlišení dvou různých kategorií – internetového zdroje a zdigitalizovaného pramene přístupného na internetu. Jedná se o dvě zcela kvalitativně odlišné věci – zatímco první, dokumenty vzniklé primárně v prostředí internetu a pro něj skutečně patří v seznamu literatury do oddílu Internetové zdroje, ty druhé je třeba odkazovat v oddíle pramenů či literatury podle jejich charakteru s poznámkou o dostupnosti přes www. Zcela flagrantně to ukazuje poznámka č.

199, v níž čtenář naprosto netuší, s čím že to autorka vlastně pracovala. A mimochodem, rozluštit tuto hádanku se nepodaří ani pomocí seznamu literatury, kde o tomto záhadném odkazu nenajdeme ani zmínku. Do seznamu internetových zdrojů pak analogicky nepatří ani odkaz na sbírku pergamenových listin AHMP a Manuscriptorium . Také nerozumím, proč jsou matriky v seznamu literatury vyňaty z oddílu prameny nevydané. Jedná se přece o standardní archivní pramen!

Práce je psána čtivě a bez výraznějších lingvistických prohrěšků (mezi ty výjimečné patří např. vybočení z větné vazby na s. 12 v pojednání o práci J. Županiče). Také formálně je práce na velmi dobré úrovni (zde bych vytkla snad pouze bez výjimky špatně používanou pomlčku v rozmezí let, na s. 38 – před atd. se nepíše tečku), přílohy jsou kvalitně pasportovány a velmi vhodným způsobem doplňují text práce.

Vzhledem k výše uvedenému doporučuji práci k obhajobě, podle průběhu obhajoby navrhuji hodnocení buď VÝBORNĚ či VELMI DOBRÉ.

V Praze 5. 9. 2017

PhDr. Klára Woitschová, Ph.D.